

De bekeerlinge

Stefan Hertmans

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

De bekeerlinge

Stefan Hertmans

De bekeerlinge Stefan Hertmans

In een klein dorp in de Provence wordt sinds mensenheugenis over een pogrom en een verborgen schat gesproken. Eind negentiende eeuw vindt men in een synagoge in Caïro een hoeveelheid opzienbarende joodse documenten. Stefan Hertmans ontdekt de sporen van een voornamelijk christelijke jonkvrouw uit de elfde eeuw, die haar leven vergooide uit liefde voor een joodse jongen. Hij gaat letterlijk achter deze vrouw aan, die samen met haar verboden liefde op de vlucht slaat en een duizelingwekkende tocht aflegt, opgejaagd door alles en iedereen.

Stefan Hertmans baseerde zich voor *De bekeerlinge* op historische bronnen. Dat brengt hem in een chaotische wereld van passie, haat, liefde en dood, en voert hem uiteindelijk van Caïro terug naar het kleine Provençaalse dorp, waar hij sinds decennia thuis is.

De bekeerlinge Details

Date : Published October 3rd 2016 by De Bezige Bij

ISBN : 9789023499626

Author : Stefan Hertmans

Format : Hardcover 318 pages

Genre : Fiction, Historical, Historical Fiction

 [Download De bekeerlinge ...pdf](#)

 [Read Online De bekeerlinge ...pdf](#)

Download and Read Free Online De bekeerlinge Stefan Hertmans

From Reader Review De bekeerlinge for online ebook

Saskia says

Zo te zien zijn er veel fans van dit boek op Goodreads. Maar ik ben er zeker niet één van. Op zich heeft Stefan Hertmans een interessant gegeven te pakken: het verhaal van een vluchteling die een kleine duizend jaar geleden in het dorp toevlucht zocht waar de schrijver nu een tweede huis heeft. Maar wat mij betreft is er veel mis met de uitwerking.

Zo is de wisseling tussen Hamoutals verhaal en de zoektocht van de schrijver begrijpelijk, maar het haalt de vaart uit beide verhalen. Alleen het laatste deel van Hamoutals verhaal heeft me geboeid, in het oude Caïro en dan terug naar Frankrijk. Het enige deel waar niet steeds de schrijver tussendoor komt. Door die wisselingen ben je daardoor steeds bewust van de enorme hoeveel details die Hertmans invult in het verhaal van de bekeerlinge. Hij weet immers maar weinig. Op zich niet erg, maar het melodrama spat ervanaf. Bijvoorbeeld dit, Hamoutal is hoogzwanger als ze naar Monieux vlucht. Ze komt gewond en uitgeput net op tijd aan in het dorp. Dan krijgt ze weeën en er zit een vroedvrouw bij haar te waken. Waarom in hemelsnaam is die vrouw op het moment van bevallen ineens verdwenen, gaat Hamoutal buiten op de grond liggen, klauwt ze rond in de aarde, komt dat kind in de modder terecht en is er ook nog een slang? Het is een overkill aan ellende en daarmee bereikt Hertmans bij mij het tegenovergestelde van wat hij beoogt. Ik leef niet mee, ik vind het belachelijk.

De opbouw van het boek is ook niet gelukkig. Door te beginnen met de aankomst van de vluchtelingen in Monieux plus de details van waar ze vandaan komen en waarom ze vluchten, is het niet meer nodig om terug te keren naar het begin van hun verhaal. Daar zit geen spanning meer in, het wordt een opsomming van plaatsen, landschappen en natuurlijk veel ellende.. Ik doe het bijna nooit, maar ik heb er diagonaal doorheen gelezen. Niet interessant.

En dan de stijl. Tenenkrommend, echt ik kan er niets anders van maken. Een overdaad aan bijvoegelijke naamwoorden en rare vergelijkingen irriteren me mateloos. Hier een paar zinnen over het huwelijk met David: "haar hand raakt die van haar man, de aanraking is als een mes die door haar huid scheurt en haar innerlijk doet bloeden. David zet een stap vooruit, bedekt haar gezicht met een lichte sluier van gaas. Ze ademt als een dier in een strik; ze is zo licht als een blaadje in de wind." ?!!

Alleen vanwege mijn leesclub heb ik het wel uitgelezen, maar geen Hertmans meer voor mij.

Stijn says

Met 'De bekeerlinge' levert Stefan Hertmans een roman af waar heden en verleden naadloos in elkaar overlopen, een roman over zijn poging om in de voetsporen van de Joodse proseliete Hamoutal te treden, bijna 1000 jaar na datum. Het was de omschrijving van een andere lezer(es) - 'Kruistocht in spijkerbroek' voor gevorderden - die me over de streep trok om beginnen te lezen. Inhoudelijk vind ik het een fascinerend verhaal, meeslepend, balancerend op een ragfijne scheiding tussen fictie en een op enkele historische documenten gebaseerde geschiedschrijving.

Waarom dan toch geen vijf sterren? Daarvoor vind ik sommige zinnen niet iets te zwaar geladen, overvol met adjectieven die voor mij niet telkens verrijkend zijn. Ik huldig, alvorens vijf sterren toe te kennen, steevast het motto 'In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister' als lakmoesproef.

Maar al bij al heb ik genoten van dit boek waarvan het me niet zou verbazen om het volgend jaar op de longlist van enkele literaire prijzen te zien verschijnen.

Christine Bonheure says

R e s p e c t heb ik voor Stefan Hertmans. Hoe hij erin slaagt, vertrekkende van een anekdote die hij opvangt in zijn verblijf in de Provence, zo'n magistrale roman te schrijven. Wat is er gebeurd met de blonde adellijke katholieke dochter die alles opgeeft voor haar liefde voor een Joodse jongen? Tragisch historisch verhaal dat nog persoonlijker wordt doordat Hertmans dezelfde tocht onderneemt en zijn impressies noteert. Tegelijk houdt hij de maatschappij een spiegel voor, zonder opgeheven vingertje, en net dat maakt voor mij de roman zo sterk. Rond 1100 waren er de Kruistochten, de jihad ter bevrijding van Jeruzalem, met massa's slachtoffers en vluchtelingen. Nu is er de jihad van IS, gecombineerd met de oorlog in Syrië, alweer met massa's doden en vluchtelingen. Dat iedereen die vlucht daar een gegronde reden voor heeft, wordt door dit verhaal overduidelijk. De geschiedenis als leermeester.

Hermien says

Ik kan er niet echt mijn vinger opleggen waarom dit voor mij geen 5 sterren boek is. Het onderwerp en het historische aspekt zijn twee van mijn meest geliefde themas in boeken dus daar lag het niet aan. Misschien het soms wat overdreven taalgebruik en het heen en weer gaan tussen de schrijver's reis en het verhaal van Hamoutel maakte dat ik er niet echt in kon komen.

Marjolijn says

Wat houd ik toch van grootse kleine verhalen. Indrukwekkend verhaal over Vigdis die Sarah wordt, op de vlucht door Frankrijk om samen met haar joodse geliefde te kunnen zijn. En later als een Middeleeuwse bootvluchteling de andere kant op, naar de zuidkant van de Middellandse Zee.

Mooiste citaat? "Was dat de stem van God? Een geluid dat je niet zelf hebt voortgebracht, waarvan je hoopte dat het van de overkant kwam, en dat de zin van het leven zou openbaren?"

Tot slot, het is waar: de Belgen schreven deze eeuw mooiere literatuur dan de Nederlanders. Al is dat uiteraard een kwestie van smaak.

Monique says

Stefan Hertmans weet fictie en non-fictie aaneen te vlechten tot een een prachtige, indrukwekkende roman. Zijn zoektocht naar & de beschrijving van Hamoutals geschiedenis is buitengewoon interessant & aangrijpend.

Floor says

Het verhaal over Hamoutal is aangrijpend, maar door de combinatie van feiten en fictie is het boek minder aangrijpend: als lezer wordt je continue gedwongen uit het verhaal te stappen en ook door de (soms langdradige) stukken van historische achtergronden te lezen. Dit veroorzaakt dat je af en toe heel ongevoelig naar het verhaal kijkt, om vervolgens weer meegesleurd te worden in de verwarde emoties van Hamoutal. Deze afwisseling voelt af en toe wat onnatuurlijk aan, zeker wanneer de schrijver op het einde nogmaals verslag wil doen van wanneer hij wat ontdekt heeft. Het verhaal is intens en meeslepend, maar de tussenstukjes halen het ritme eruit.

Inge Vermeire says

'De bekeerlinge' leest als een historische roadmovie - voor veel Belgen die elk jaar naar Frankrijk reizen, zullen veel plaatsen dan ook herkenbaar zijn. De thematiek van de vluchteling en het opgejaagd worden, de intolerantie, de bekrompenheid maar vooral de angst voor alles wat vreemd en anders is, is evengoed van toepassing op onze hedendaagse samenleving als op de middeleeuwse maatschappij die Hertmans beschrijft - het droeve lot van de bekeerlinge uit Rouen is het hartverscheurende lot van modernere vluchtelingen.

Ik kan me levendig voorstellen hoe Hertmans helemaal opging in de reconstructie van het leven van deze vervolgde vrouw.

Toch maar 3 sterren omdat ik op bepaalde momenten het gevoel had eerder een historisch naslagwerk te lezen dan een roman - als lezer voelde ik me vooral een toeschouwer van de passie van Stefan Hertmans en daardoor soms zelf niet betrokken genoeg in het verhaal van de bekeerlinge zelf.

Cindy says

Raar hoe je door interviews en recensies een heel ander idee hebt over hoe een boek zal zijn. Ook nu weer. Maar misschien lees ik de verkeerde of onthou ik niet de juiste dingen, dat kan ook natuurlijk ;-)

Ik had in ieder geval geen "reisverhaal" verwacht (wat had ik zin om de landkaart van Frankrijk erbij te nemen). En alle historische verwijzingen en uitleg over de Joodse geschiedenis en cultuur en de kruistochten had ik niet verwacht, maar ze waren meer dan welkom.

Ik leefde mee met Hamoutal en David, hoopte op het beste. Ik begreep de nieuwsgierigheid van de schrijver en bewonderde zijn doorzettingsvermogen om de waarheid te achterhalen, bijna 1000 jaar later.

Graag gelezen en zeker een aanrader voor wie naar Frankrijk op vakantie gaat, of het nu Rouen, Narbonne of de Luberon is!

Anneliese Tirry says

Ik vond het boek vrij stroef beginnen, zeer sec eigenlijk, maar gaandeweg versnelt het, als water dat naar een draaikolk stroomt. Het leven en lijden, de passie van Hamoutal sleuren de lezer mee in een stroom van gevoelens, je wil mee voort, je voelt de wanhoop, het grenzeloze verdriet.

Ik vind het ook erg mooi hoe de schrijver in haar voetsporen treedt, haar weg volgt, haar probeert aan te

raken.

De mooiste plekken waar men komt zijn die plaatsen waar je de zielen van zij voor jou vluchtig ontmoet, hun ademhaling voelt, hun lijden en hoop aanraakt, waar je voelt dat je deel uitmaakt van een constante beweging van levens.

De schrijver verwoordt dit prachtig, hoe de grenzen van de tijd (soms) compleet wegvallen.

Ikzelf durf die gevoelens wel eens oproepen als ik langs oude gekende routes stap (en dit heeft zeker een meerwaarde, en is wat maakt dat ik net die route wil stappen), voelen dat je tred inpast in die van velen voor jou, of wanneer ik bvb op reis in een klein dorpje een eeuwenoud kerkje bezoek, en dan probeer ik me daar het verglijden van de seizoenen, de steeds sneller opeenvolgende jaren en eeuwen voor te stellen, het zoeken naar troost van de mensen die er al die eeuwen kwamen, of hun onverschilligheid misschien, en omdat Hertmans zo perfect verwoordt hoe ik dat aanvoel, dit fragment: " - deze sombere, primitieve intimiteit die op een vreemde manier troost en beschermt tegen doodslag, fanatisme, oproer, armoede en ellende daarbuiten, tegen alle goorheid van het leven die ook haar heeft geschonden, tegen stank en rottenis, tegen dat hele heftige, vluchtige en onweerstaanbare leven dat haar op deze plek heeft gebracht - hier valt het stil..."

Prachtig boek, ongelooflijke taal, een schone mens die Hertmans, hoe schoon hij dit leven van 1000 jaar geleden oproept.

Ik luister nu naar Sefardische muziek door Jordi Savall omdat ik nog niet kan (en wil) loslaten.

Inge says

Toen ik eenmaal begon te lezen, kon ik niet meer stoppen. Schitterend boek. De schrijver volgt het spoor van een vrouw uit Normandië die in de 11e eeuw verliefd wordt op een joodse man en met hem vlucht richting Provence. Het verhaal is tragisch en beklemmend en geeft een goed beeld van die tijd. De kruistochten en progroms worden beeldend beschreven. Echt een aanrader!

Dolf Patijn says

De ik figuur leeft in het heden en vertelt over een speurtocht naar het verleden aan de hand van manuscripten. Het heeft in die zin het zelfde scenario als Oorlog en Terpentijn, alleen gaat het deze keer niet over een familielid en gaat Hertmans nu terug naar de Middeleeuwen waarin een Christelijke vrouw uit een gegoede familie er met een joodse man vandoor gaat. Het sterkst vind ik de gedeelten waarin de ik figuur aan het woord is en de essay-achtige gedeelten die over de Middeleeuwen vertellen. Het verhaal van de vrouw zelf verzuipt af en toe in beeldspraak en cliché's en overtuigt maar ten dele. Het is gebaseerd op twee vellen tekst waarvan het van een vel niet eens zeker is dat het over deze persoon gaat. Dat mag de pret echter niet drukken want het is tenslotte een fictieroman en niet een biografie. In het geheel genomen vind ik dit drie-en-een-half tot vier sterren waard, terwijl ik Oorlog en Terpentijn zeker vijf waard vind. Ietsje minder dus, maar toch nog steeds erg goed.

Paul says

Prachtig boek. Goed geschreven. Puik lyrisch proza vermengt met feiten. Ik vond 'Oorlog en Terpentijn' nochtans niet zo goed en ben erin gestopt. Maar dit is zeer goed. Het is het verhaal van een reis, zowel van het hoofdpersoonage als van schrijver, die haar achterna reist in ruimte en tijd.

Tegelijk wordt de waanzin van de kruistochten belicht. Magistraal.

Justyna W. (Owca z Ksi??k?) says

<http://www.owcazksiazka.pl/2018/07/st...>

Taki niepozorny kawa?ek welinu tysi?c lat temu noszony przy sercu przez pewn? kobiet?, sta? si? ?wiadectwem istnienia kogo?, wobec kogo historii nie sposób przej?? oboj?tnie. Podobnie jest z "Nawrócon?". Ta niepozorna z pocz?tku powie?? o m?odzie?czej fascynacji, da?a podwaliny pod wyj?tkow? histori? o cz?owiecze?stwie i jego granicach, napisan? w stylu Hertmansa, czyli kameralnie, delikatnie, niespiesznie, odrobin? poetycko i nostalgicznie. To jedna z tych historii, które prze?ywa si? w sobie. Nie na papierze.

Paul says

Bij Stefaan Hertmans hink ik altijd op twee gedachten. Inhoudelijk een fantastisch boek. Terecht een klassieker in wording.

Maar vormelijk is het er altijd een beetje over. Hertmans geeft mij altijd de indruk dat hij wil uitpakken met zijn kennis van de Nederlandse taal en daarom in zijn woordenboek (van het geheugen of van papier) de meest merkwaardige woorden opduikt. Het leidt me soms wat af, omdat het neigt naar uitpakken met ... En dat leidt soms een beetje tot verkrampt schrijven

En dan toch deze storende fout: de auteur kent duidelijk het verschil niet tussen een legende en een sage. Hij heeft het hier meermaals over een legende. Maar in het Nederlandse taalgebied (in tegenstelling tot het Engelse legend) is een legende een verhaal over en uit de christelijke wereld die verbonden is met heiligen. Hier moest hij duidelijk sage (een verhaal over "gewone" mensen) gebruiken.

Toch kijk ik al uit naar zijn volgende werk.

Ann Braeken says

Bewondering, niets als bewondering voor deze schrijver, voor dit prachtige boek.

Benedikte says

"En David zegt: Niet alleen jullie Grafkerk is daar vernield, ook onze Tempel, al veel langer daarvoor. Dat hij haar plots aanspreekt als een vreemde, als 'jullie', dat hij haar in een onbewaakt moment weer bij de wereld van haar vader rekent. Ze zwijgt en denkt: ik ben nog nooit zo alleen geweest."

De Provence, het gehucht Moniou, rond het begin van het vorige millennium. Het is daar en op dat moment dat het leven van Vigdis Adelaïs voorgoed verandert. Vigdis is de dochter uit het huwelijk van een Noorman en een Française. Omwille van de liefde voor de Joodse David heeft ze niet zo lang daarvoor haar geboortestad Rouen verlaten. Samen vluchten ze hals over kop richting zuiden, om uit de handen van wraakzuchtige katholieke ridders te blijven. Als de 'Joodse' Hamoutal belandt Vigdis met David en haar

gezin in Moniou. Korte tijd later breekt er een pogrom uit en zijn de gevolgen niet te overzien.

Hertmans lezen is altijd een ontdekking doen. De auteur maakt er een erezaak van om zijn romans 'tot op de vezel' te documenteren, en de lezer mee te geven waarom hij het boek heeft geschreven. Bij 'De Bekeerlinge' is dat niet anders: Hertmans is al jaren gefascineerd door het verhaal van Hamoutal en David. Hun romance zette rond het jaar 1000 het streng katholieke Frankrijk in rep en roer: Hamoutal had aan haar geloof verzaakt, David had haar in een spreekwoordelijke list gelokt. Hun reis naar Davids geboorteland draaide uit op een helletocht met een ronduit dramatische afloop.

Het hele verhaal achter 'De Bekeerlinge' staat in tal van historische documenten beschreven. Hertmans ging de bewijsstukken achterna, van in Cambridge tot in Caïro. Hij deed de tocht van twee overmoedige verliefden over, noteerde indrukken onderweg en koppelde die aan wat de geschiedenis ons over Hamoutal en David heeft geleerd. De aaneenrijging van afgelijnde feiten, historische bespiegelingen en zinderende taferelen is ronduit meesterlijk. Hertmans neemt de lezer niet alleen mee op pad door de Provence en de geschiedenis. Je hoort, proeft en ziet letterlijk wat er zich in de jaren 1000 afspeelt in de hoofden en harten van streekbewoners, mensen in de straat en hoofdpersonages. Dat maakt van dit boek een erg aangrijpende en bij momenten hartverscheurende roman.

Meer onheil dan Hamoutal - het joodse woord voor 'warme dauw' - in haar korte leven te verteren krijgt, kan geen mens dragen. Maar de schoonheid die de auteur uit deze gruwel en uit de bestialiteiten der mensheid heeft gepuurd, is immens krachtig.

Samengevat: lezen, die hap. Dit is een ijzersterk boek, een literair vuurwerk, een ode aan de geschiedenis en al haar fijnste en grofste kanten.

Mark says

In *De Bekeerlinge* reconstrueert Hertmans hoe de vlucht van een christenvrouw die getrouwd was met een joodse man eind 11e eeuw eruit gezien zou kunnen hebben. Het is een kleine geschiedenis, maar een groot verhaal. Want het speelt zich af ten tijde van de eerste kruistocht, en het is een en al onverdraagzaamheid wat de klok slaat. Massale vluchtelingenstromen ontstaan als gevolg van al het wrede geweld.

Met dit boek houdt Hertmans ons een spiegel voor. Want in de slachtpartijen die de kruisvaarders aanrichten onder de moslims, valt makkelijk het tegenwoordige jihadisme te herkennen. En al die vluchtelingen, de bootjes op de Middellandse Zee, de mensen handelaren... zal de mensheid het ooit leren? (retorische vraag) Afgezien van deze grootse overwegingen is het boek ook een goed geschreven en onderhoudend verhaal. De speurtocht van de schrijver om te reconstrueren hoe haar vluchtroute eruit gezien zou kunnen hebben, leest als een detective. De belevenissen van de hoofdpersoon, Hamoutal, zijn aangrijpend en je kunt als lezer niet anders dan medelijden met haar hebben en hopen dat ze zich op de een of andere wijze toch zal redden uit alle narigheid en malaise. Een beschrijving van de willekeurige plunderingen, verkrachtingen en slachtpartijen die zich afspelen in de achterhoede van het leger van de kruistochtvaarders - taferelen waar de kruisridders zelf helemaal geen weet van hadden; de achterhoede bestond uit allerlei opportunisten en meelopers - in het dorpje Monieux in de Vaucluse (waarheen Hamoutal was gevlucht, en waar Hertmans een vakantiehuisje heeft), is, met zijn geslaagde evocatie van geuren, kleuren, geluiden en smaken, een imposant staaltje proza.

Soms gaat Hertmans naar mijn smaak wat te ver in het opstapelen van adjectieven en woorden, alsof hij Proust nog voorbij wil streven in het bespelen van de zintuigen om vergane tijden weer tot leven te wekken. Maar dat laat onverlet dat dit een fraai boek is. Dat helaas wel het gevoel oproept dat onverdraagzaamheid

een onuitroeibaar gif is. Sla de krant van vandaag er maar op na.

Annemie Van Winckel says

Prachtig boek. Het verhaal, de structuur, de taal: 5 sterren. Maar wat me het meest boeide is de kunst van het omzetten van schaarse feitelijke bronnen naar fictie. In *Oorlog en Terpentijn* deed hij het al meesterlijk, nu overtreft hij zichzelf. Hertmans kan de jonge vroeg-middeleeuwse vrouw Hamoutal maar vier keer 'aanraken' maar hij slaagt erin een personage neer te zetten dat leeft en dat je nog even meedraagt na de laatste bladzijde. Chapeau.

Benny says

Net als in het met lofzangen overladen *Oorlog en Terpentijn* weeft Stefan Hertmans ook hier in intrigerend web van feiten en fictie. Zoals zo vele oudere landgenoten heeft hij een optrekje in het zonnige zuiden van la douce France en zoals in zo vele Zuid-Franse dorpjes is er ook in het dorpje van Hertmans een mysterieuze legende. Meer heeft de schrijver niet nodig om zijn fantasie op hol te doen slaan.

De bekeerlinge is een boek waar lang aan gewerkt is. Hertmans heeft gepoogd om de bij voorbaat onmogelijke reconstructie van het verhaal van Hamoutal zo veel mogelijk te stofferen. Hij reist zijn uiterst fascinerende hoofdpersonage achterna op zoek naar een stof of steentje dat misschien ook door Hamoutal is betast. Of hij daarin slaagt, blijft onduidelijk, want het historisch bewijsmateriaal waar *De bekeerlinge* is op gebaseerd is flinterdun. De roman is de vrucht van zijn fantasie. Maar niets is onmogelijk, dus wie weet.

Net als in *Oorlog en Terpentijn* grasduinen de zinnen van Hertmans in een al dan niet verzonnen geschiedenis. De literaire zwerftocht steekt vol verwijzingen en observaties.

Een schrijver als erg aanwezige verteller, ronddwalend in land en tijd, dat doet aan Sebald denken. Maar terwijl die zich doorgaans laat leiden door toeval en zwerflust, gaat Hertmans bewust op zoek naar de reconstructie van zijn verhaal. Hierdoor hinkt hij op twee benen en dreigen zowel de lezers die gewoon een goed verhaal willen, als de lezers die vooral in de geschiedenis geïnteresseerd zijn, op hun honger te blijven zitten.

De tegenwoordigheid van de auteur kruidt het verhaal met interessante observaties vanuit het hier en nu, maar dit creëert ook afstand, waardoor we, hoe schrijnend het verhaal ook is, nooit echt helemaal met Hamoutal meeleven.

Ook de soms erg bombastische, op hol geslagen schrijfstijl van Hertmans komt het leesplezier niet altijd ten goede. Door een opeenstapeling van beelden en gelaagdheid oogt het boek soms wat 'overwriten'. *De bekeerlinge* is zeker geen slecht boek, maar net als bij *Oorlog en Terpentijn* blijf ik een beetje met een dubbel gevoel zitten. Dat echt Grote Boek van Hertmans, dat moet nog altijd geschreven worden.
